

ЛИСТ Помісного Собору Української Православної Церкви Київського Патріархату

(27 червня 2013 року)

**ПРЕЗИДЕНТУ УКРАЇНИ ВІКТОРУ ФЕДОРОВИЧУ ЯНУКОВИЧУ,
ПРЕМ'ЄР-МІНІСТРУ УКРАЇНИ МИКОЛІ ЯНОВИЧУ АЗАРОВУ,
ГОЛОВІ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ ВОЛОДИМИРУ ВАСИЛЬОВИЧУ РИБАКУ
ТА НАРОДНИМ ДЕПУТАТАМ УКРАЇНИ**

*Вельмишановний Вікторе Федоровичу!
Вельмишановний Миколо Яновичу!
Вельмишановний Володимире Васильовичу!
Шановні народні депутати України!*

Помісний Собор Української Православної Церкви Київського Патріархату, що зібрався на своє засідання 27 червня 2013 р., від імені Церкви – єпископату, духовенства і мирян Київського Патріархату – вітає вас із 1025-літтям Хрещення Київської Руси-України, яке цього року широко відзначається на церковному та державному рівнях, як в Україні, так і в інших країнах.

Ми свідчимо, що в цілому Церква в Україні має всі можливості користуватися свободою у своїй діяльності, а держава прагне забезпечити рівність прав конфесій та будувати свої відносини з ними на засадах партнерства і співробітництва. Ми цінуємо це та висловлюємо вдячність вам і всім державним діячам, хто словами і справами утверджує цінності релігійної свободи, міжконфесійної злагоди, партнерських державно-церковних відносин.

Разом з тим хочемо зупинитися на окремих питаннях, які потребують особливої уваги держави.

1. Окрім інших важливих аспектів святкування 1025-ліття Хрещення Київської Руси-України, ми бачимо два його завдання:

По-перше – нагадати, що проповідь Євангелія і світло православної християнської віри рознесені були в інші землі Руси саме з Києва, а тому саме Київ, а не інші закордонні столиці, є тим духовним центром, навколо якого має єднатися український народ і Українська Церква.

По-друге – підкреслити понад тисячолітню належність українського народу до християнської європейської цивілізації, що нині обумовлює вибір на користь європейського напрямку розвитку України.

На жаль, ми бачимо, що певні закордонні сили та особи намагаються змінити суть свята на користь утвердження ідей єдності українського і білоруського народів з Москвою, ідей «русского міра», які є осучасненою формою традиційної російської імперської ідеї, що за визначенням ставиться вороже до української державності та незалежності українського народу.

Сподіваємося, що, наскільки це залежить від Української держави, подібні намагання залишаться безплідними.

2. Останнім часом ми стали свідками поновлення боротьби за майбутнє УПЦ Московського Патріархату: чи воно буде українським та приведе, врешті-решт, до подолання церковного розділення та до утворення єдиної Помісної Церкви в Україні, чи воно буде сплановане у Москві та контрольоване нею, щоби бути інструментом впливу на Україну.

На нинішнє керівництво УПЦ (МП) знову, як і в лютому минулого року, чиниться різноманітний тиск, аби змусити цю Церкву діяти саме за вказівками з Москви.

Закликаємо державу не допустити згортання прав УПЦ (МП) на незалежність і самостійність в управлінні, бо це істотно погіршить і без того непросту міжконфесійну ситуацію, посилить суспільну напругу і буде не на користь України.

3. В таких умовах Собор вважає не лише недоречними, але й небезпечними ініціативи надати Церкві в цілому статус юридичної особи та дозволити Московському Патріархату по суті приватизувати визначні святині України: такі, як Києво-Печерська та Почаївська лаври.

Київський Патріархат уже неодноразово аргументовано заявляв про неприпустимість у нинішніх умовах розділення українського православ'я і викликаних ним проблем у міжконфесійних відносинах змінювати юридичний статус релігійних організацій. Ця позиція залишається незмінною.

Тому Собор ще раз підкреслює: принципові зміни до законодавства, яке регулює діяльність релігійних організацій в Україні, повинні вноситися лише після подолання існуючого розділення найбільшої в нашій країні Церкви – Православної, на основі консенсусної підтримки подібного законопроекту з боку Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, яка представляє понад 95% релігійних громад у нашій державі. Доки цього немає – надавати Церкві в цілому статус юридичної особи вважаємо неправильним і небезпечним для суспільства, держави і самих Церков.

З тих самих причин Собор ще раз висловлює позицію Київського Патріархату: головні святині України – такі, як Києво-Печерська та Почаївська лаври – повинні залишатися у власності українського народу, а не бути приватизованими на користь структур Московського Патріархату.

4. Собор вітає поєднання зусиль держави і Церкви в досягненні державного визнання богословської освіти та висловлює сподівання, що у недалекому майбутньому це питання буде успішно вирішене.

Так само ми схвалюємо розширення і поглиблення добровільного вивчення в

загальноосвітніх школах та в інших навчальних закладах основ християнської етики.

5. Церкву не може не турбувати стан суспільної моралі українського народу. Тому ми, разом з іншими Церквами та релігійними організаціями, просимо зберегти Національну експертну комісію з питань суспільної моралі.

Також наша Церква виступає категорично проти спроб узаконення гріха содомії (гомосексуалізму) та обмеження права на його критику. Більш повно ця позиція викладена в окремому соборному документі – Декларації «Про негативне ставлення до гріха содомії (гомосексуалізму), його пропаганди у суспільстві і так званих одностатевих шлюбів», текст якої ми також надсилаємо вам для ознайомлення.

6. Існує вже зараз, так само як, очевидно, буде з'являтися у майбутньому, низка законодавчих ініціатив, які прямо або опосередковано стосуються реалізації права на свободу совісті та діяльності релігійних організацій. Київський Патріархат через документи і звернення Священного Синоду, Патріарха Київського і всієї Руси-України, а також через спільні міжконфесійні документи, вже інформував вас про схвальне або негативне ставлення до тих чи інших законопроектів та ініціатив.

Ще раз підтверджуючи раніше висловлені в таких документах позиції, Собор просить, щоби будь-які нововведення і зміни, які прямо чи опосередковано стосуються реалізації права на свободу совісті та діяльності релігійних організацій, перед їх ухваленням обговорювалися за участю як окремих конфесій, так і в цілому Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій.

Прикрим прикладом неврахування думки ВРЦіРО стало ухвалення минулого року змін до Закону «Про свободу совісті» (Закон № 5461-VI). Сподіваємося, що цей прикрий досвід допоможе уникнути появи подібних поспішних і невиправданих законодавчих нововведень у майбутньому.

7. Зростання добробуту породило в нашому суспільстві велику спокусу: служити не Богові, а багатству, яке для багатьох стало метою життя і мірилом успіху. Але ми повинні добре пам'ятати, що не можна служити двом господарям (див.: Лк. 16: 13). Той, хто служить багатству, забуває про Бога. А хто забуває про Бога, того полишає Його

благодать, а натомість приходить гріх і покарання за нього.

Не тільки наш народ, але й багато людей у всьому світі піддалися спокусі багатства, тому економічна криза – розплата людства за служіння «золотому тельцю». Добробут і процвітання для країни і кожної людини є важливими, й більшість прагне досягти їх. Але ми, як християни, повинні пам'ятати, що ці блага – нагорода від Бога за добродійне життя. Багатство ж, нажите за рахунок зубожіння інших або яке використовується не на благо, а для розкішного життя і задоволень, породжує гріх, за який карає Господь.

Тому порятунок від економічної кризи, на нашу думку, слід шукати, в першу чергу, не тільки через оновлення економічних законів, але і через очищення совісті та виконання Закону Божого. Переконані, що процвітання в нашій країні прийде не тоді, коли збільшаться зарплати та прибутки, а коли разом із цим злодій перестане порушувати закон, крадій – грабувати, суддя – судити неправдиво, законодавець – творити несправедливі закони, політик – шукати власної вигоди, а не блага суспільства. А також тоді, коли кожен порушник, незалежно від свого суспільного статусу, отримуватиме заслужене, справедливе, визначене законом покарання.

Впевнені, наша країна стане процвітаючою лише тоді, коли кожен її громадянин буде любити її, а не тільки самого себе чи своїх близьких, буде дбати про неї, як про свою рідну Матір.

Бажаючи вам успіху в державному служінні на користь українського народу, сил, здоров'я і довголіття, Помісний Собор підносить за вас і за Україну молитви до Господа і закликає на всі ваші добрі справи Боже благословення!

З повагою –

від імені Помісного Собору Української Православної Церкви Київського Патріархату –

Філарет,

Патріарх Київський і всієї Руси-України

Інститут релігійної свободи, Київ
www.irs.in.ua

Джерело: cerkva.info